

Voetbalopa

(2023)

Er hing een druppel aan zijn neus. Hij merkte het niet. Ineengedoken in zijn dikke jas, dikke das om, staarde hij onbewogen naar het bijveld waar in alle vroegte twee jeugdelftalletjes iets onduidelijks met een bal deden. Iets onduidelijks dat in de volksmond maar zo voetbal genoemd zou kunnen worden. Vroeger zou het C5 of zo zijn geweest, maar vandaag de dag heette het iets al 'Jongens Onder Dertien Drie'.

"Hoeveel staat het?" vroeg ik terwijl ik trachtte niet naar die druppel te kijken.

De man haalde zijn schouders op en mompelde dat het een nulletje of vier stond.

"Speelt er een bekende van u mee?"

"Ja, mijn kleinzoon..." Hij knikte met zijn hoofd in de richting van een kluwen spelertjes en ik kon er niet goed uit opmaken wie die desbetreffende kleinzoon nou precies was.

Zwijgend keken we een tijdje naar de verrichtingen op het veld.

"Ik hou helemaal niet van voetbal," sprak de man onverwachts. Hij schudde er mistroostig het hoofd bij.

"En dan toch met dit weer langs de lijn," merkte ik bewonderend op.

"Ja, ach, mijn dochter is gescheiden en zij houdt óók niet van voetbal. Maar dat joch is er bezeten van. Ik denk dat ie zijn bal mee naar bed neemt 's avonds... En dus offer ik me maar op. Het blijft toch je kleinkind. Ik wou maar dat ie ging handballen of zo. Iets dat ze binnen doen. Ach kijk nou: ze schoppen hem neer..." Gelaten nam de man het tafereel in ogenschouw waarbij zijn kleinzoon een duidelijke slachtofferrol vervulde.

Ik keek met hem mee. Een bebrild mannetje kwam moeizaam overeind na even professioneel over het veld te hebben gerold. De scheidsrechter, een goedwillende vader in trainingspak, hield zich bezorgd even met hem op en floot toen dat de vrije trap genomen kon worden. Geen gele kaart of andere bestraffing. Daar deed men op dit niveau blijkbaar niet aan.

“Hoe vaak ze ‘m ook schoppen, hij blijft helemaal dol enthousiast. Onbegrijpelijk vind ik dat... Als ze mij twee keer voor mijn schenen zouden schoppen, dan stopte ik er subiet mee. Maar voor hem is de zaterdag voetballen zijn lust en zijn leven. En de training. Daar neem ik ‘m op woensdag ook mee naar toe. Ik heb er bijna een dagtaak aan,” verzuchtte de man. Een diepe zucht deed een dampwolk uit zijn mond ontsnappen. Hij graaide een papieren zakdoek uit zijn jaszak en veegde eindelijk die druppel onder zijn neus weg. De zakdoek ging weer terug zijn jaszak in. Klaar voor een volgende druppel.

“Ik kijk op tv ook nooit voetbal. Ik snap er ook geen hout van. Ik ga ook liever niet bij die andere mensen staan...” Opnieuw duidde hij met een hoofdknik de richting aan waarin ik inderdaad een ander groepje kleumende supporters langs de lijn ontwaarde. “Zij snappen de voetbalregels wel, maar ze snappen dan weer niet dat **ik** er niks van snap. Daarom sta ik meestal alleen langs de lijn. Ik kan ook niet zo goed tegen dat geschreeuw van ze... Laat die kinderen toch gewoon lekker hollen! Naar voren, naar achteren, gek zou ik er van worden als kind zijnde...”

Ik keek naar het groepje getrouwen waar op dat moment echter ook geen geluid uit kwam.

“Ik betaal ook alles,” vervolgde de man. “Mijn dochter heb ‘t niet breed zo alleen. Dus de contributie, z’n voetbalschoenen, shirt en zo, ik betaal het allemaal maar. Ik maak er het joch zo vreselijk blij mee, weet u. Dus ach, dan gaat er weer een hap uit mijn pensioentje... Straks mag ie ook een patatje. ‘t Hoort een beetje bij die zaterdag voetballen met mijn kleinzoon. Chocomelletje d’r bij, allemaal niet echt gezond en mijn dochter is er ook eigenlijk niet zo blij mee. Ze zou hem ook het liefst van dat voetbal afhaken. Als ik er niet meer ben dan is het denk ik ook vlot afgelopen met zijn gevoetbal.” Hij slikte en staaarde even stil voor zich uit, de gedachten op een plek vol somberheid. “Dus ik doe het maar trouw. Nou **ben** ik er nog voor het mannetje. Je mag hier zeker niet roken, hè?”

Ik schudde van nee. “Ze zijn hier bezig met een rookvrije generatie, goed voorbeeld doet goed volgen... Gezond leven en zo...”

“Jammer, ik zou wel een peukie als een beetje troost kunnen gebruiken. We staan hier toch in de open lucht en die kinderen zijn toch druk met dat voetballen? Wat denkt u? Hééft ie een beetje talent? U lijkt er kijk op te hebben...”

Ik keek naar het mannetje dat over het veld draafde. Het spel van het joch deed me een beetje denken aan het spookje in het spelletje PacMan. Voortdurend in de achtervolging naar het happertje dat er steeds met de lekkere balletjes vandoor ging. Continue sjouwde het ventje over het veld op jacht naar de bal. Zelden wist het mannetje echter de bal te raken en áls hij 'm al raakte, dan verdween de bal steevast richting tegenpartij. Ik stond in dubio, wat zou ik de man gaan antwoorden. Ik kon het niet over mijn hart verkrijgen hem deelgenoot van mijn onverbiddelijke oordeel over zijn voetballende kleinzoon te maken. "Het is een prima werkertje," merkte ik op. "Die kan je best gebruiken op het middenveld," loog ik zonder blikken of blozen.

De scheidsrechter van dienst blies af en nadat het mannetje keurig de leidsman bedankt had, kwam hij op een holletje naar zijn opa toegerend.

"Zes nul gewonnen!" kreet hij euforisch vanachter zijn beslagen brillette. Opa had blijkbaar toch wat goals gemist. "Goed hè opa?" Er hing een druppel aan zijn neusje en ineens zag ik de overeenkomst tussen de generaties. Opa veegde met de zakdoek uit zijn zak het kleinood onder de neus van zijn kleinzoon weg. En met een hoofdknik in mijn richting "Die meneer vindt dat je talent hebt! En die heb er verstand van..."

Ik lachte maar wat vriendelijk en keek zwijgend toe hoe opa en kleinzoon richting de patat en chocomel gingen.

Het blijft een fascinerend wereldje dat voetbal...